

Geloofsonderskeiding

NG Kerk in Oos-Kaapland - Sinode 2016

Inleiding

Geloofsonderskeiding beteken om met wysheid 'n saak te oorweeg en tot 'n praktiese besluit daaroor te kom. Ons leer dit ken in die Nuwe Testamentiese gebruik van die Griekse woorde *phronesis* en *phroneo* wat in die betekenis van wysheid of onderskeiding gebruik word.

- In **Lukas 1:17** word *phronesis* gebruik in die sin van “**die regte pad te vind**”, dit waarmee Johannes die Doper die volk moes help – “the right way of thinking” (New Century Version).
- In **Efesiërs 1:8** word *phronesis* gebruik in die sin van om God se genade met wysheid en “**insig te ontvang**”, die geskenk wat God in en deur Christus vir gelowiges in oorvloed gee.
- In **Filippense 2:2** word die werkwoord *phroneo* gebruik saam met die woord *autos* in die sin van “**saam te dink**” wat met eensgesindheid vertaal is. Dit beteken nie om eenders te dink nie, maar om verskillende perspektiewe met mekaar te deel totdat daar 'n gesamentlike oortuiging opdaag. Dit sluit die onderlinge liefde en die dra van mekaar se belange in (**vers 3-4**) en word deur die voorbeeld van Christus verder beliggaam (**vers 5-11**).
- Dit is ook hierdie *saamdink* wat van Euodia en Sintige in **Filippense 4:2** gevra word, waar dieselfde woorde gebruik word. Daar word dit verder gekwalifiseer dat hierdie saamdink “**in die Here**” moet geskied, dws in Sy teenwoordigheid, waarin Sy wil uiteindelik die deurslag gee.

Geloofsonderskeiding in aksie

Ons sien geloofsonderskeiding in aksie in die verhaal in **Handelinge 15** waar die kerk **die wyse pad moes onderskei** rondom die vraagstuk van die insluiting van gelowiges uit die heidendom in die Christelike geloofsgemeenskap.

Uit hierdie eerste geloofsonderskeidende vergadering leer ons die volgende:

1. Onderskeiding sluit **almal se bydraes in**

Die hele gemeente is saam met die apostels en die ouderlinge as partye in die gesprek betrokke (**vers 4-5**). Beide die gewone gelowiges en die leierskap gesels saam. Die aandrag op die besnydenis kom immers spesifiek uit *gelowiges* wat vroeër Fariseërs was se geleedere.

Dit is duidelik dat baie menings en perspektiewe verreken word. Die proses word nie afgejaag of met die hantering deur 'n magsklik vinnig in 'n rigting gedwing nie.

2. Onderskeiding werk met **getuienisse oor God se werk in die lewe**

Die gesprek in die gemeente handel oor alles wat **God** gedoen het. Die tema is die lewe van geloof, en die wyse waarop gelowiges beleef dat God handel. **Verhale** word vertel om op die spoor van God se aksie te kom.

Wanneer die apostels en ouderlinge bymekaar kom, praat **Petrus** ook eers oor wat God doen en gedoen het. Hy is geroep om die evangelie aan die heidennasies te bring. Trouens, hy het so pas

van 'n eie sendingreis teruggekóm. En hy het self beleef hoedat God sy Gees aan heidense gelowiges gee net soos aan Joodse gelowiges. En hy het gesien dat hulle harte deur geloof gereinig is, nie deur die nakoming van die Joodse wet nie.

Hierna vertel **Barnabas en Paulus** wat God onder die heidennasies gedoen het. Hierdie benadering gee ruimte aan God. Die vraag is wat God doen, en hoe God deur die gemeente se bediening nagevolg moet word. Dis nie 'n strategiese gesprek wat voor- en nadele opweeg, of takties korrek wil wees nie. Hier is 'n diepe soeke na God se handeling ter sprake, en die vertel van verhale wat dit op die agenda plaas, is die benadering wat gevolg word.

Dit is in die verhale van God se werk wat Sy wil duidelik word!

3. Onderskeiding toets alles aan die **Skrifwoord** totdat daar klaarheid daaroor kom.

Nadat die vertelling van God se handeling in die hede en verlede afgehandel is, word dié verhale aan die Skrif getoets. **Jakobus** speel 'n belangrike rol om die Skrif, die gebeure en die gelowiges se interpretasie daarvan bymekaar te bring.

Oor die leer van die Skrif is daar **gesprek** – dws die blote lees van die Woord word aangevul deur die *interpretasie* van daardie Woord. Jy kan nie maar net tekste aanhaal en daarmee basta nie. Jy moet deel wat jy daaruit agterkom van wat God wil hê.

Uiteindelik is dit die **vergadering (vers 22)** wat aandui dat die verbintenis tussen die verhale wat vertel word en die interpretasie van die Skrif vir hulle sin maak en dan 'n besluit daaroor neem.

Dit is so belangrik dat 'n mens nie die Bybel gebruik om mekaar af te kraak nie. Die Bybel is nie 'n geweer waaruit ons tekste soos Bybel-koeëls op mekaar afskiet ten gunste van een of ander standpunt nie.

Nee, gelowiges soek saam en lank genoeg – tot die punt van voldoende konsensus en 'n gedeelde oortuiging – na waarheid uit die Woord. Dit geskied totdat die sake waaroor die besluit geneem moet word voldoende deur die Woord belig is en helderheid bereik is.

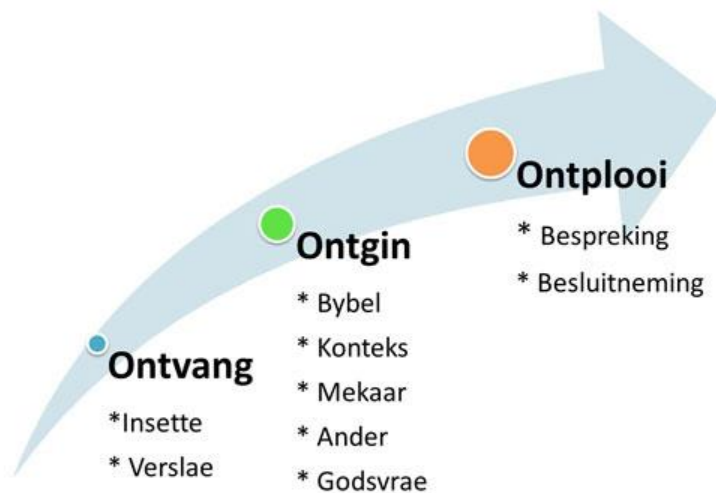
4. Eers as daar wye **instemming** bereik is, word dit die besluit van die geloofsgemeenskap

Geloofsonderskeiding is dus om saam te soek na 'n gemeenskaplike konsensus wat gebore word uit die oortuiging dat God reg gehoor en sy Woord reg geïnterpreteer word, soos wat dit in die lewe gestalte kry in die verhale van God se werk onder ons. Eers dan neem die geloofsgemeenskap 'n besluit (**vers 22**).

Geloofsonderskeiding proses

Ons gebruik die Seisoen van Luister se **waardes** regdeur die vergadering: leerbaarheid, deernis, vertrouwe, en openheid. As metodiek gebruik ons die Seisoen van Luister se **luistersiklus** in ons geloofsonderskeidende prosesse.

Die volgende grafiese voorstelling verduidelik die proses :

Ontvang

- Ons beskou die **verslae** wat in die agenda ingebind is, as gelese. Dit beteken egter nie dat dit daarmee afgehandel is nie. Ons maak net staat op almal se voorbereiding sodat ons tyd kan wen deur nie vir die eerste keer by die sinode daarna te kyk nie. Dit sal baie help as elkeen 'n kort sinopsis maak oor sake van belang wat daarin voorkom.

Ontgin

- In die tafelgesprekke wil ons 'n diep gesprek voer oor die onderwerp van die sessie totdat daar 'n breë instemming of oortuiging posvat.
- Ons deel met mekaar gedeeltes uit die **Bybel** wat vir ons help om oor die tema te dink. Die waarde wat ons lei is *leerbaarheid*.
- Ons neem gebeure en gedagtes uit ons **konteks** in ag om tot helderheid te kom oor wat regtig van belang is. Die waarde wat ons begelei is *deernis*.
- Ons span ons in om te luister na **mekaar** totdat ons begryp wat die essensie daarvan is, sonder om standpunte af te skiet. Ons gee genoeg tyd en geleentheid dat almal gehoor word. Die waarde wat ons begelei is *vertroue*.
- Ons probeer ons ook in die skoene van **ander** plaas wat nie teenwoordig is nie om hulle standpunte te verreken en verstaan. Die waarde wat ons begelei is *openheid*.
- Ons vra strykdeur die **Godsvrae** wat ons help om Sy wil vir ons te onderskei. Dit is vrae soos: Wat is God besig om nou te doen? Watter moontlikhede het God vir ons oopgemaak? Watter van dié moontlikhede voel ons wil God hê moet ons laat vaar/ontgin?

Ontplooi

- Ons deel met mekaar ons oortuigings in vloer **besprekings** met die oog op 'n breë dialoog en konsensus. Enigiemand kan deelneem en eie bydraes lewer, maar dit sal ons baie help as ons as sinode kan hoor watter oortuigings by die tafelgesprekke posgevat het. Ons wil graag onderskei hoe die Here ons as vergadering lei deur die insette van die tafels.
- Ons gaan oor tot **besluitneming** om aan ons oortuigings gestalte te gee, tesame met voorstelle vir die implimentering daarvan wat verantwoordelikhede en verwagtinge uitspel vir verdere ontplooiing.